D·N
6/7 1952

Times historia — pressens uppgift

I det senaste avsnittet av Times historia finns ett postskriptum, ett kapitel på 20 sidor, som diskuterar tidningens sätt att behandla politiska frågor under skilda perioder och därmed kommer in på allmänna pressproblem av den största betydelse. Mycket schematiskt kan det sägas att Times under vissa tider sökt leda opinionen, under andra utgått från vad som antagits vara en härskande opinion och inom den angivna ramen nöjt sig med lidelseförla och till syftet begränsade kommentarer samt kritik inom en snäv marginal. Den förstnämnda attityden dominerar i tidningens äldre skede, till omkring 1800-talets mitt — Barnes, Reeve och i viss mån Delane är de stora namnen — samt under och närmast efter första världskriget, då Northcliffe var den egentlige chefen; den mera återhållsamma, för att inte säga följsamma linjen utmärker tidningen under slutet av 1800-talet och början av 1900-talet samt under mellankrigsperioden och, kan man väl tillägga, efter det andra världskriget.

Skillnaden mellan de "aktiva" och de "passiva" skedena framträder självfallet främst i de ledande artiklarna. I ena fallet skriver man för folket, i det andra för en krets av politiskt intresserade, i första rummet för parlamentariker. I ena fallet är åsikterna i stort det väsentliga, i andra fallet gäller det att följa de konkreta dagsfrågorna och snabbt initierade informationer. Regering och partier behandlas utan hänsyn under de aktiva skedena, under de passiva framträder en tendens till dubbel lojalitet — mot regeringen och mot det konservativa partiet — och tidningen blir inför utlandet nationens talesman. Då tidningen är aktiv berömd för mod, öppenhet och självständighet, men anklagas för överlitning och farlig samverkan; då tidningen är passiv talar man å ena sidan om dess försiktighet, sans och lojalitet, å den andra om dess menlöshet. Det är framför allt den passiva Times som vi nu känner; dess lugn, dess stadsmannamässiga vaghet, dess avvägda omdömen, dess förnumstighet.

De ideologier — för att begagna ett något kraftigt ord — som uppbär de skilda åhållningarna kan i någon mån belysas genom uttalanden av tidningens ledande män. Dawson, som var redaktör under större delen av mellankrigsperioden, betonade liksom flera av företrädarna tidningens plikter mot regeringen och folkopinionen; det var självfallet för dem att debatten borde hållas inom en smal marginal och att man i stort sett skulle skriva så att den förda politiken stöddes och underlättades. Nära förbindelser med de styrande betraktades som nödvändiga förutsättningar för denna form av publicistik, och tidningens inflytande på styrelsen borde säkras genom vänskap och rekommendationer i speciella och konkreta fall. Utländska regeringar borde under fredstid behandlas med nästan diplomatisk höviighet, och Hitler blev i Times i det längsta bemött, som om han varit en statschef av Roosevelts eller Masaryks typ.

Barnes, Reeve och Delane har däremot i berömda deklarationer hävdat att pressen bör vara totalt självständig mot regering och partier och att dess uppgift som sanningssägare och opinionsbildare är en helt annan än politikernas. "Tidningsmannens plikt är densamma som historikerns", skrev Delane — "att framför allt söka fastställa sanningen och att för lässarna framlägga inte sådant som statsledningen önskar att de skall veta, utan sanningen så långt den kan klarläggas." Reeve: "Tidningsmännen ansvar står i proportion till den fribet de äger. Intet moraliskt ansvar kan vara större. Men deras plikter är inte desamma som statsmännens. Att ta reda på fakta, att korrekt framlägga dem, att på dem tillämpa begrundade och fasta grundsatser . . . att så långt möjligt upplysa nationernas samvete och att nedkalla världens vrede över vad som är falskt eller lägsinnat eller tyrannisk synes mig vara den främsta plikten för dem som skriver. De som i första rummet är politiskt handlande är med nödvändighet styrda av andra regler." Det kan passa politikerna, hellter det i en annan av dessa programmatiska satser, att godta onda ting i främmande länder, "men vi föredrar att för vårt rättfärdigande vänta på den dag då Europes begravda och undertryckta fribeter ännu en gång skall vakna till liv och ställa upp under de fanor som vi häller fast vid". Politikernas måste, kort sagt, arbeta taktiskt, inåt och utåt; publicisternas värv är att värna principerna. Liknande tankar, mindre bestämda av idealitet än av maktlystnad, möter hos Northcliffe, som varnade för allt "sällskapande med de styrande" och i pressen såg opinionens verkliga ledare.

Att klart avgöra, mellan vad vi här kallat den aktiva och den passiva linjen är omöjligt, vilket inte gör distinktionen mindre väsentlig. Ej heller är det möjligt att generellt förorda eller fördöma någon av dessa två publicistika publicistlinjer, med skilda skeden och situationer växlar med nödvändighet pressens uppgifter, och det kan till och med gälla att en viss rollfördelning tidningarna emellan kan ge de bästa resultaten. Då den giller de som skrivit det berörda kapitlet i Times historia betonar den aktiva linjens värde är detta emellertid väl motiverat inte bara med tanke på den något färglösa lojalitet som under långa tider utmärkt Times, utan också med hänsyn till den allmänna politiska utvecklingen under senare tid. Partierna har blivit fasta och stabila organisationer, vilkas ledare enligt sakens natur blir förmedlare mellan de intressen som förts samman inom partiet och ombud för dessa intressen på den politiska marknaden; klara linjer, nya idéer är inte vad som fordras av dessa väktare av med möda uppbyggda och sammanhållna aktionsgrupper. Inom utrikespolitiken måste den officiella politiken kännetecknas av en konventionalism som undviker de hårda orden, även om de är sanna, och döljer tankarna med förbindlighet — trots att det gäller regimer och rörelser som det är ett livsvillkor för demokratin att avvärja och fördöma. I detta förändrade läge är det än mer än förr pressens uppgift att framföra och leda, att tala öppet och utan hänsyn, att stå fri mot regeringen och de politiskt styrande, att så långt möjligt avvara förbindelser ovanför partiskrankorna.

Vetot mot sanningen

Utan att yttra ett ord — redan från början hade han förklarat att han inte ville delta i debatten — sträckte den ryske delegaten Jakob Malik upp handen i Förenta nationernas säkerhetsråd när ordföranden, engelsmannen Gladwyn Jebb, frågade om någon av rådets medlemmar motsatte sig det amerikanska förslaget att Internationella Röda korset skulle få i uppdrag att undersöka den kommunistiska anklagelsema mot FN-styrkorna i Korea för att ha gjort sig skyldiga till bakteriekrig. Därmed hade frågan fallit; det var Sovjetunionens 69:e veto, så det drar ihop sig till ett jubileum.

Frågan hade fallit, ingen tidning kunde vara mindre förvånande. Anda från början har den kommunistiska propagandan om "bakteriekriget i Korea" drivits efter två linjer; å ena sidan en antiamerikansk hatkampanj av fullständigt grotesk dimensioner, å andra sidan en absolut vägran att tillåta någon som helst opartisk kontroll av undersöket för denna kampanj. Erbjudanden från Internationella Röda korset till Kina och Nordkorea att undersöka läget och att hjälpa till med att bekämpa de förhärjande epidemier som sades ha brutit ut förblev obesvarade; i FN:s nedrustningskommitté förklarade Malik den 25 mars dels att USA drev bakteriekrig, dels att Röda korset var "inkompetent" att ta upp saken. Samtidigt demonstrerade kommunisterna fynd av amerikanska "bakteriebomber", vilka visade sig vara s. k. propagandaprojektiler för spridning av flygblad. Fotografier av de giftiga bakterierna avslöjades som

Den svåra tillgängligheten på södra Lidingöbanan

är en skarp och allvarlig påminnelse till det enskilda järnvägsbolaget och till inspektionsmyndigheterna. De upplysningar som hittills framkommit tyder på att katastrofen inte hade skett om man tidigare ett minimum av säkerhetsåtgärder. Tillåter bestämmelserna den nuvarande ordningen, så synes de inte uppfylla de fordringar som måste ställas på en bana med denna trafikintensitet. Under alla omständigheter har de närmast intresserade starka skäl att kräva mera omfattande, mera hänsyn från företagets sida. Tydligen har ledningen inte ens sörjt för nödig sjukvårdsutrustning och första hjälpen. Den upprörda stämningen bland passagerarna på olyckstågen är fullt förståelig. Fackmän som har erfarenheter av modern säkerhetskontroll är uttpråglat kritiska. Det blir givetvis en fullt klarläggande utredning — även beträffande de praktiska slutsatser som måste dras.

PRESSGRANNAR

Försäkringsbolagens uppvaktning hos statsministern om de fem miljarder som spararna har förlorat genom inflationen oroar märkbart den socialdemokratiska pressen. I en rad ledare i olika tidningar förklarar man att det är omöjligt att uppgift som sanningssägare och opinionsbildare är en helt annan än politikernas. "Tidningsmannens plikt är densamma som historikerns", skrev Delane — "att framför allt söka fastställa sanningen och att för lässarna framlägga inte sådant som statsledningen önskar att de skall veta, utan sanningen så långt den kan klarläggas." Reeve: "Tidningsmännen ansvar står i proportion till den fribet de äger. Intet moraliskt ansvar kan vara större. Men deras plikter är inte desamma som statsmännens. Att ta reda på fakta, att korrekt framlägga dem, att på dem tillämpa begrundade och fasta grundsatser . . . att så långt möjligt upplysa nationernas samvete och att nedkalla världens vrede över vad som är falskt eller lägsinnat eller tyrannisk synes mig vara den främsta plikten för dem som skriver. De som i första rummet är politiskt handlande är med nödvändighet styrda av andra regler." Det kan passa politikerna, heter det i en annan av dessa programmatiska satser, att godta onda ting i främmande länder, "men vi föredrar att för vårt rättfärdigande vänta på den dag då Europes begravda och undertryckta fribeter ännu en gång skall vakna till liv och ställa upp under de fanor som vi håller fast vid". Politikernas måste, kort sagt, arbeta taktiskt, inåt och utåt; publicisternas värv är att värna principerna. Liknande tankar, mindre bestämda av idealitet än av maktlystnad, möter hos Northcliffe, som varnade för allt "sällskapande med de styrande" och i pressen såg opinionens verkliga ledare.

Att klart avgöra, mellan vad vi här kallat den aktiva och den passiva linjen är omöjligt, vilket inte gör distinktionen mindre väsentlig. Ej heller är det möjligt att generellt förorda eller fördöma någon av dessa två publicistika publicistlinjer, med skilda skeden och situationer växlar med nödvändighet pressens uppgifter, och det kan till och med gälla att en viss rollfördelning tidningarna emellan kan ge de bästa resultaten. Då den giller de som skrivit det berörda kapitlet i Times historia betonar den ak-

SJÖVÄGEN ÄR HUVUDVÄGEN TILL VÄNNERNA I ENGLAND
Kontakte SVENSKA LLOYD för kontakt med England

CITROËN
3 modeller — 3 prisägen. Valfri färg. Snabb leverans.
CENTRALGARAGET
Utställ. Vanadisv. 2—4. T. 340440

Dansmelodi nordisk signal vid Salzburgfestspelen

Till höger på bilden ses dirigenten Herbert Haefner, som nyligen avled under en konsert i Salzburg. Foton var det sista som togs av honom. Den andre mannen på bilden är tonsättaren Franz Andrè och den österrikiske professorn Friedrich Wildgans.

Från Dagens Nyheters utsände medarbetare

SALZBURG 1 juli.

Det första nordiska verk som väckte uppmärksamhet vid internationella musikfesten i Salzburg var norrmannen Klaus Egges andra pianokonsert. Den är hyggd på en nordisk folklikt, stor del i programmet. Publiken väntade sig nog att få höra något i Griegs stil, men däray blev naturligtvis intet.

Egge har en personlig syn på sitt nationella material. Hans tema ha nu en enkel men utomordentligt verkningsfull melodisk, som genast uppenbarade sig i violoncellerna, medan pianot började ornamentera det i fantasifulla arabesker. Efter en rad variationer lät Egge behandlingen avslutas med en fuga som gjorde fin effekt — åtminstone om man följde med i partituret. Framförandet var nämligen inte det bästa. Dirigenten, danskén Lavard Fritiholm, hade troligen inte fått tillräcklig tid på sig att repetera verket, och orkestern, Wiener Symphoniker, har under dessa dagar haft alltför mycket att göra; den orkade inte komma upp till den nivå som den visade vid den tidigare omtalade Schönbergkonserten. Då spelade den verkligen utmärkt. Solisten, den märklige begåvade Kjell Bækkelund, som vi känner till rätt väl i Stockholm, var däremot ypperlig.

En annan nordisk kompositör, Knudsage Riisager, hade framgång med sin "Sinfonia serena" för stråkorkester och pukor, utsänd i svensk radio från Göteborg för någon tid sedan. Verket är skrivet med den lätta spritsatsen som utmärker Riisager, en gång betraktad som en av våra värsta rabulister. Numera är hans stil i varje fall lättmottaglig, ibland kanske väl enkel; efter den fina långsamma satsen, ett lamentoso, kom nämligen en snabb final som byggde på ett dansmena med rätt banala figurationer. Antagligen låg det ironi bakom — men i så fall var den inte fullt klar, vilket som bekant är fatran med all ironi. Melodin blev emellertid alla nordiska deltagares igenkänningssignal i Salzburg. Man visslade den när man kom in på festen, stugor eller när man ville påkalla någons uppmärksamhet på gatan.

Att ordentligt redogöra för varje verk på programmen kan omöjligt komma i fråga. Det skulle ta många spalter. Bland orkesterverken antecknar jag några som skilda sig från den stora massan. Engelsmannen Humphrey Searle visade i ett "Poem för 22 stråkar" att han är en god och trogen lärjunge till Anton Webern. Men där saknades inte en personlig touche. Man hörde en musikalisk stämma i dess subtila klangvärld som gled över i varandra som ljusskiftningarna på ett alltid vackert solnedgången. — I tysken Bernd Alojs Zimmermanns violinkonsert fanns det kraftfulla ansatser som antydde att man i honom möjligen har ett alls en av de behövliga virtuosarna i Tyskland nu så virriga musiklivs. — Den lyssnade pianisten Pietro Scarpini från Rom presenterade en pianokonsert av sin landsman Mario Peragallo, som också skulle ha något att göra med vår tonsteknik. Men dessa italienare är ju omöjliga. De kan inte förneka sin musikaliska natur. Om inte sång ohämmat får flyta ur deras tonkonst, så vill de åtminstone göra sig skäl av den. Hos Peragallo hade den där tekniken, vars namn man snart inte orkar upprepa, intet fast grepp. Han slingrade sig heroiskt.

Carlid framför Rosenberg

Vid den sista orkesterkonserten kom Göte Carlid till tals med ett körverk för orkester, byggt på Baudelairedikter, "Hymne à la beauté". Det är trist att behöva säga att verket förefallit oskickligt skrivet och att man i detta fall mer än de flesta sig alltför mycket vid att den internationella juryn vid sin granskning föredrog Carlid framför Ingmar Rosenberg och Lars-Erik Larsson, som det påstås här. (Rykte vidarebefordrades till mig av en schweizare av fransk-indonesisk börd och kommer alltså inte direkt från Sverige.) Den blandade kör som sjöng de svåra stämmorna kom från ett litet samhälle på 5.000 invånare utanför Salzburg, men tycktes van vid de mest invecklade modernistiska

mera komplicerade frågeställningar — i ett allt mera invecklat samhällssystem. Han tappar tron på sig själv och får för sig att vi, m. fl. styrelsen i den minsta organisationsenheten, begriper ackorna så mycket bättre, att han bara skulle göra sig lidlig, om han framförde sin "enkla" mening. Respekten för auktoriteten stiger till den grad att respektlösheten och förmodligheten dör.

Annu svekare än att komma till tals i de egna organisationsmenigheten är det för en väljare att känna sambandet mellan sin meningsyttring, som han i de flesta fall endast givit genom att stoppa en valsedel i ett kuvert, och t. ex. folkpensionsreformen, förklarar den efterade tidningen vidare. Dessa konstaterande uttrycker emellertid inte — som naturligt vore — i ett krav på ökad "direkt demokrati" genom folkomröstning, utan i en reklam för — tidningens egen insändarverksamhet.

Annars brukar ju sådana manualsinstanser som på landet hålla sig till mera konventionella ting.

Japan härmar amerikansk boogie-woogie

Vid samma konsert fick man höra en jugoslav, Matija Bravnicar, som på grundval av ett intetsägande "folklikt" tonsamaterial ordentligt och tekniskt fullt godkännbart hade konstruerat något som han kallade "Symfonisk antites". Vad han ställde mot varandra var askrala och prosfana begrepp. Man hade knappast någon känsla av att det hela rörde sig om ett så viktigt problem. Japanerna har börjat komma med i den internationella leken. Att döma av de två man hittills hört — i Frankfurt och här — är de tämligen vilima. Den ena representerade, Matsudaira, försökte med utgångspunkt från japanska skalor och melodier, kororal-drama- efter västerländsk mall åstadkomma ett slags syntes av internationell hållning. Det var inte illa gjort men omält, halvdant, stillöst, det sistnämnda särskilt i en satsning av amerikansk boogie-woogie. Hela företeelsen verkade oorganisk anpassning. En violinkonsert av autodidakten Marius Flothuys från Holland utgjorde och försök att på nytt fånga lyssnarnas uppmärksamhet låt tonsättaren åtnjuten rådan på ned. På både man upplevt en av de minst dryande internationella musikfesterna på senare år.

Typiskt var att den orkesterkonsert med Stravinskij, Hindemith och Bartók på programmet som arrangerades mitt under festen som en hedershetygelse åt dessa "moderna klassiker" fullständigt slog ut allting annat. Särskilt åt Bartóks verk, som man: andra pianokonserten med Géza Anda som mästerlig solist samt danssviten av 1923.

*

Vid en "Sonderveranstaltung" blev man förresten för några moderna tonsättare bekanta med Mozarteum som också är ett land som skötter värdskapet gan tillfälle att lite ogiltigare redogöra för vad man där kan prestera i nya stilar. Wienaren Georg Gruber hade skrivit en svit för två flöjter och stråkorkester där han lekte med kyrkoromantiker i underhållningsstil. Kunde härsa för att sedan liggas på hyllan. Cesar Bresgen, lärare i komposition vid Mozarteums konservatorium i Salzburg, framträdde som energisk solist i en egen pianokonsert i ett tolvtonsmanér med rent tonala folkloristiska teman. Detta betydde i själva verket bara att musiken inte var fullt så trikkig som den skulle ha varit om det uteslutande hade rört sig om tolvtonsserier, vilket man givetvis var beskedsam för.

Haefner föll med taktpinnen höjd

Wienaren Wilhelm Hübners "Tre små orkesterstycken" gjorde i sin raftiga vitalitet ett lovande intryck, men man fick också några helhetsbild av kompositionen. Under sista satsen inträffade nämligen en tragisk händelse. Dirigenten, Herbert Haefner, en oerhört energisk och mycket kunnig orkesterledare, föll plötsligt, med taktpinnen alltjämt höjd, handlöst bakåtgns från estraden med på parketten. Det såg olickt ut. Hela auditoriet reste sig, och folk skrek till. Man trodde först att han hade snavat på den upphöjda bakre kanten på dirigentpallen — vilken inte hade något att göra — och slagit sig medvetslös vid fallet mot golvet, men tillskyndande läkare kunde konstatera att det är så med en hjärtattack. Alltjämt utan medvetande förden han till sjukhus. På vägen dit avled han.

Konserten måste naturligtvis avbrytas, och stark förstämning utbreddde sig i musikkretsar i staden. Man trodde allmänt att de återstående konserterna skulle inställas, men musikfesterna ledande råd beslöt vid ett omedelbart utlyst sammanträde att generalprogrammet skulle hållas.

Till de sista konserterna hör ett par kammarmusikaftnar med endast tolvtonsmusik. I en särskild rapport skall jag återkomma till dem.

Curt Berg

Droskägare kräver 9 procents höjning

Den sexprocentiga höjningen av drosktaxan i Stockholm som priskontrollnämnden medgav på fredagen kommer inte att tråda i kraft på ännu ett par veckor. Droskägarna anser nämligen med hänsyn till sina ökade omkostnader en höjning på nio procent motiverad och har hemställt att ärendet skall behandlas på nytt i nämnden, vilket kommer att ske den 18 juli.

Detta beslutades vid ett sammanträde som en representant från Droskägareföreningen på lördagen hade med vice ordföranden i nämnden, hovrättsrådet Elis Dahlin. Droskägarna får efter nämndens beslut gå in med en ansökan om höjningen till OA, som har att avgöra frågan.

Taxiköpingen meddör att droskbilarnas taxameterur nu kommer att omställas. Efter fjolårets höjning kostnöll droskägarna att slippa detta, och har sedan dess använt speciella omandlingstabeller, vilka nu ska ersättningen försvinner. Arrangemanget med omvandlingstabeller har varit ganska komplicerat, särskilt på chaufförshåll, där man framhåller att många passagerare fått den uppfattningen att tillägget utgjort drickspengar som chauffören själv lagt på avgiften. Det torde dock dröja innan de nya taxameterna kommer i bruk, då tillverkaren av omställaren för närvarande är överhopad med beställningar.

CST:
Oklarhet om lönerna för statstjänstemän

Civila statsförvaltningens tjänstemannaförbund (CST) hemställer i skrivelse till regeringen om omedelbara åtgärder för tjänsteförteckningsrevisionens genomförande.

I skrivelsen erinras om att regeringen utverkat att övereskommelsen om förbättrade löne- och semestervillkor skulle genomföras den 1 juli. I praktiken har förbundet från flera håll emellertid erfarit att några åtgärder ännu inte vidtagits. I stället har för tjänstemännen mycket besvärande komplikationer uppstått genom att tidigare gällande tjänsteförteckningar upphört att gälla oaktat de nya icke kunnat tillämpas. Oklarhet har härigenom uppstått beträffande vilka löner som skall utgå från och med den 1 juli, och svårigheter har anmält sig i fråga om reglering av vissa övriga tjänstemäns semestervillkor. I en del fall har innehavare av extraordinarie tjänster som enligt övereskommelsen hänföra till högre lönegrad av formella skäl måst nedflyttas till lägre ordinarie tjänst.

Ormserum finns på alla apotek

— Det är inte särskilt svanligt att folk dör av ormbett, anstår man på Vänersborgs lasarett med anledning av att den tredriga Mellerudsflickan Kristina Bränström avled på fredagen där, sedan hon blivit biten av en huggorm.

Det brukar inträffa liknande fall nästan varje sommar, säger man, och i allmänhet är det barn, som är mindre motståndskraftiga, som får sätta livet till. Kristina Bränström var för övrigt vid tillfället i besök på lasarettet, och det fanns ingen möjlighet att rädda henne till livet. Varje apotek för nu för tiden ormserum, som inte är receptbelagt och alltså kan köpas av envar som önskar. Behandlingen bör dock helst utföras av läkare.

Nu vill jag bli minst 100 år

Pensionsanstalten, som betalar ut folkpensionerna, har också hand om en frivillig, tyngalagen förnekliig pensionsförsäkring, som bl. a. erbjuder:

- lika låga kostnader
- valfri pensionsålder
- avgiftsbefrielse efter råd och lägenhet
- statlig garanti

Nya skattebestämmelser fr. o. m. 1951

Snabbt och bekvämt

Gör Er själv en tjänst: stick på framtiden, tag en försäkring på närmaste postkontor, där Ni även får broschyr!

PENSIONSSTYRELSENS FRIVILLIGA FÖRSÄKRING
fonder 180 milioner

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
för riksanslut: 22 40 20
Telegramadress: *Dagenyheter*
Postgiro 1 1616 (för annonser) nummer 1 1617 (för prenumeration)

Chefredaktör: *Herbert Tingsten* (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: *Leif Kihlberg*
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Sten Rudstam*

Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: *Helge Hedborn*

PRENUMERATIONSPRISER
fr. o. m. 1 maj 1952
A - Stockholmsupplagan
Stor-Stholms Övriga tidningsområde landet
Månad ..... kr. 6.— kr. 5.75
Kvartal ..... „ 17.10 „ 16.75
Halvår ..... „ 34.10 „ 33.—

ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1952 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1952.

Säkkunniga utreder yrkesutbildningen

För att studiera skolkommissionens utredning om yrkesutbildningen har ecklesiastikministern tillkallat nio sakkunniga med riksdagsman E. Nåström som ordförande.

De övriga äe fru Rosa Andersson, föreståndarinna för Osby lanthushållsskola, förre Arbetsdon, direktörerna E. J. Bengtson och E. Fornell, organisationssekreterare H. Färm, rektor Martin Lindström, ledamoten av yrkesskolöverstyrelsen direktör G. Nilsson och godsägare G. E. Nilsson. Ytterligare en sakkunnig utsen senare.

Rektor Stellan Arvidsson skall som sakkunnig inom ecklesiastikdepartementet utreda frågan om inrättande av praktiska gymnasier och dessutom vidta en del åtgärder i samband med skolkommissionens avveckling.

Moderna fritidsplagg
Poplinjacka i svart och sandfärgat 86:–
Jumper med polokrage 5:90
Svarta långbyxor 52:–
Jumper och Cardigan
Lilla bilden. I mjukt, smidigt ylle. Jumper 21:–
Cardigan 26:–
I äkta cashmere finns även helt set till 119:–

Jönstedt CODENPLAN
Tel. 31 94 40

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.